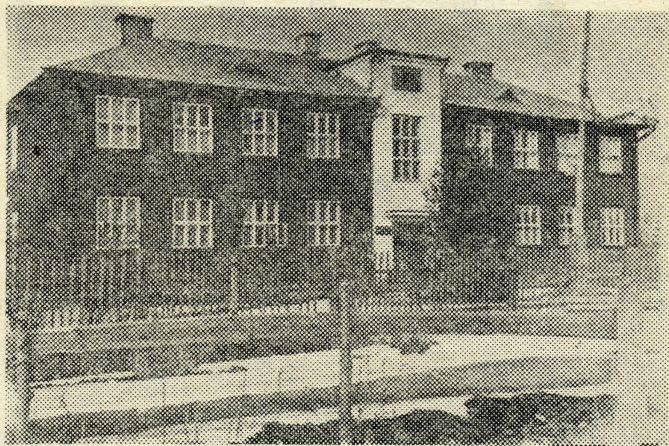

LEISU KOOL

AVAB JÄLLE UKSED

Siin ta on, meie koolimaja aastate tagant ja tänavu taas 1. septembrist oma õiges rollis. Õnneks pole ta väliselt peaaegu muutunudki. Ma ei õppinud siin kaua, kuid küllalt, et ta taas lapsemeelse pilguga meenuks. Kuigi olen kolhoosi kontori päevil neist uuest küll ja küll sisse ja välja käinud. Aga siis polnud seda tunnet, mis nüüd jälle tekkis.

Kõige rohkem on meeles üks kevadpäev, direktori juubel. Kuidas sel puhul kõik koolitunnid ära jäeti ja me üle tee ülaseid noppima läksime, et neist auväravate jaoks vanikuid punuda, kuidas igasse klassi tohutusuur tort ja ämbritäis kohvi toodi. Kool oli siis, 1950. aastal, veel seitsmeklassiline ja — mõelda vaid — direktor tegi meile kõigile oma sünnipäeva puhul välja! Sõime-jõime, laulsime ja mängisime ringmänge. Need olid väga populaarsed: «Toa teeksin endal tamme alla», «Kes aias?», «Me lähme rukist lõikama» jt. Õpilaste ja õpetajate suhted olid vabad ja loomulikud, oldi tõesti koolipere selle sõna kõige täpsemas tähenduses (mis ei saa iial tekkida ühes mammutkoolis).

Küll on hea, et vahepeal katkenud lõng jälle kokku sõlmitud sai. Selles meeletus raha taga ajavas maailmas, mis praegu me ümber, oleks võinud ju kergesti juhtuda, et koolimajaks ehitatud (valmis 1934) hoones hoopis mõne ühisfirma või aktsiaseltsi masinad mürisema oleksid hakanud inimesed, kes põliselanike haridus- ja kultuuritraditsiooni millekski ei pea. Nii kaua oleks asi õnneks ei läinud, ümbruskonna lapsevanemad ja kunagised õpilased nõudsid kindlalt — koolimajas hakaku jälle tööle kool! Kool, mida siitkandi väikestele juba ammu hädasti vaja. Terve bus-sitais on neid, kes iga päev võimatuseni ülekoormatud Emmaste kooli vahet sõitma pidanud, juba kokku. Ja ümbruskonnas elab palju noori perekondi.

Sügisel tuleb Leisu Algkooli esimesse nelja klassi 36 last ja 3 õpetajat.

Suure õhinaga hakati remonti tegema, üks ja teine kunagine õpilane tuli oma abitooma. Nils Nilsson näiteks pakkus välja toreda projektlahenduse tulevase juurdeehitise tarvis, mis põhihoonega

harmoniliselt kokku sulaks ning looks võimalused ka Agapõe kuulsate seltsielutraditsioonide jätkamiseks. Kooli vilistlane on ka juhataja Ilme Naurits (Tärk). Tema tööpäeval pole praegu, augustis, ei algust ega lõppu, kõik peab ju õigeks ajaks valmis saama. «Ja huvitav,» ütles ta «kõik see virvarr ei väsitagi, eesmärk annab mingi erilise jõu.» Niisugust jõudu ei tunne kunagi näiteks uue talu rajaja, vaid ainult see, kes on käsile võtnud vahepeal lootusetuna tundunud ürituse — oma esivanemate põlistalu taastamise. See on taaskohtumine ilusa ajaga, et edaspidi seda enam mitte peost ära lasta.

Toimetust valmistub avaldama artiklitesarja Leisu kooli ja samas majas asunud Agapõe rahvamaja ajaloost ning mõjust ümbruskonna elule. Trükkisime lisaks arhiivist saadud materjalidele ära ka inimeste isiklikke mälestusi. Võib kirjalikult saata, võib ajakirjaniku kohale kutsuda — kuidas kellelegi rohkem sobib.

Tuult tiibadesse sulle, Leisu kool!

Elgi BRAND